

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΤΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΒΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ηθελα να σε παρακαλέσω και για κάτι άλλο, μπαμπά, είπε ο Γιάννης.

— Πές μου, παιδί μου, τί θές; ρώτησε ο Προκόπης.

—Νά, μπαμπά.. ήθελα να σε πα-

ρακαλέσω να μην πολυανακατεύεσαι σε όλα και μάλιστα στα οικονομικά του σπιτιού.

—Εγώ! άπορησε ο Προκόπης.

—Ναί, αγαπητέ μου, έσείς, πετάχτηκε και είπε, με πείσμα ή κυρία Άσπασία. Έσείς, Έπεμβαίνετε και στο παραμικρό ψώνι.

Ο Προκόπης γύρισε και κύτταξε το γυιό του.

—Σου κακοφαίνεται αυτό; τόν ρώτησε.

Και δέν καταλαβαίνεις γιατί άνακατεύουμαι σ' όλα;

—Γιατί, μπαμπά;

—Γιατί, λέει; Γιατί δέν γίνεται καμμιά οικονομία. Πετάντε τὰ λεφτά άπ' τὸ παράθυρο. Γίνεται σπατάλη. Χρωστάντε δεξιά κι' άριστερά. Καθημερινῶς σάς φέρνουν διάφορους λογαριασμούς και δέν είσαστε σε θέσι να τούς ξοφλήσετε. Όλο «περάστε αύριο» και «περάστε αύριο» τούς κοπανάντε.

Έπενέθη και πάλιν ή κυρία Άσπασία:

Πειστωμένη, πικαρισμένη, φαρμακομύτα, γύρισε και είπε στον Προκόπη:

—Κάνετε λάθος, αγαπητέ μου. Ένα ὄπως πρέπει σπίτι δέν πληρώνει τούς λογαριασμούς του στη στιγμή.

—Πῶς; πῶς; πῶς; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Προκόπης.

—Αυτό που σου είπα: Ένα πολύ καθῶς πρέπει σπίτι δέν ξοφλάει αύθημερόν τούς λογαριασμούς του. Αυτό δά μάς έλειπε τώρα... Δέν τούς φτάνει ή τιμή ὅτι ψωνίζουμε άπό δαύτους: Άν περιμένουν και λίγο δέν θά πέση ή ύπόληψίς τους.

—Καλά, καλά, είπε ο Προκόπης. Άς τὸ πάρουμε κι' έτσι, κυρά συμπεθέρα. Μά δέν καταλαβαίνω ὡστόσο πῶς θά μπορέσετε να τούς πληρώσετε στο τέλος.

—Μην άνησυχείς, μπαμπά, είπε ο Γιάννης. Έχουμε τόσες δουλειές μπροστά μας.

— Δουλειές; Βέβαια... Δουλειές και δουλειές. «Γενικές Έπιχειρήσεις» και σουπα-μοϋπες. Άέρας πάει, άέρας έρχεται κι' αύτός ο άέρας γίνεται λεφτά. Μά για τήν ὦρα, παιδάκι μου, αντί να γίνη ο άέρας λεφτά γίνονται τὰ λεφτά άέρας! Τὸ ξέρεις πῶς τὰ έξοδά σας είνε διπλάσια άπ' τὰ έξοδά σας;

—Και τί μ' αυτό, μπαμπά;

—Τί μ' αυτό; Μωρέ, μπράβο! Και σπούδασες και οικονομικά και θές να γίνης και ύπουργός. Άκούς τί μ' αυτό; Πῶς θά νοικοκυρέψης τήν Ελλάδα, θρέ παιδί μου, άφου δέν μπορείς να νοικοκυρέψης τὸ σπίτι σου;

Ο Γιάννης άρχισε να γελά.

—Δέν είμαι τής σχολής τῶν αίματηρῶν οικονομῶν, μπαμπά, είπε. Τὰ έξοδα δέν είνε μονάχά Παθητικό. Δημιουργῶν και έξοδα.

Άκούγοντας τὸ γαμπρό της ή κυρά Άσπασία, ένθουσιαστικη.

—Πέστου τα. Πέστου τα λοιπόν, φώναξε. Δῶσε του να καταλάβη.

—Νά καταλάβω; Τί να καταλάβω; μουρμούρισε ο Προκόπης. Πῶς ένα σπίτι πρέπει ν' άρμενίζη άκυβέρνητο; Άμ' δέ... Αυτό δέν θά τὸ καταλάβη ο Προκόπης ποτέ.. Ποτέ,

διάβολε.

Τή στιγμή αύτή μπήκε μέσα ο Άγγελος, άπό τούς «καλούς» φίλους του σπιτιού. Ήταν λουσαρισμένος. Καινούργιο κομψό πανωφόρι, άσπρο κασκὸλ κι' άπό μέσα ρούχα για σουαρέ.

Ο Άγγελος γύρισε άμέσως πρὸς τὸν Γιάννη.

—Έξω χαλάει ο κόσμος με τ' ὀνομά σας, του φώναξε, και σείς κάθεστε ἔδῶ;

Γύρισε κατόπιν στην Άσπασία:

—Μαντάμ, με συγχωρείτε. Μπήκα βιαστικός.

Και τής φίλησε τὸ χέρι.

Γύρισε κατόπιν στον Προκόπη:

—Καλησπέρα σας, κ. Κόλα! του είπε. Τὰ καταφέραμε, ξέρετε, περίφημα. Κάναμε τὸ πρῶτο σημαντικὸ βήμα για τήν έπιτυχία τής δουλειάς μας.

Και γυρίζοντας στο Γιάννη συνέχισε:

—Η έπερώτησίς σας θαυματουργήσε. Ο ύπουργός υπέβαλε τήν παραίτησί του.

—Μωρέ μπράβο! φώναξε ο Προκόπης.

Και γυρίζοντας στο γυιό του τόν ρώτησε:

—Εσὺ τόν έρριξες, παιδί μου;

—Μά βέβαια, άπάντησε ο Γιάννης.

—Έρχομαι άπό τὸ ύπουργικὸ συμβούλιο, έξήγησε ο Άγγελος. Συζητοῦν άκριβῶς ἔπι τής έπιστολής τής παραιτήσεως.

—Τότε ο ύπουργός είνε χαμένος, παρατήρησε ο Γιάννης.

—Ναί, ναί, φώναξε ένθουσιασμένος ο Προκόπης. Πάει αύτός! Νάταν κι' άλλος!...

—Και τώρα, είπε ο Γιάννης στον Άγγελο, πρέπει να τρέξουμε στις έφημερίδες. Πρέπει να τούς προλάβουμε να μη γράψουν και ύποδείξουν άλλον ύπουργό.

—Βεβαιότατα. Αυτό ν' άκούγεται. Άς μη καθόμαστε στιγμή. Τὸ αυτοκίνητό μου περιμένει κάτω.

Κίνησαν να φύγουν.

—Κύριε Άγγελε, είπεν ή Άσπασία στον δημοσιογράφο, ξαναπεράστε, αν σας κάνη κέφι, να πάρετε ένα ούϊσκυ.

—Μερσί, κυρία. Ώρβουάρ, άπάντησε ο Άγγελος φεύγοντας.

Ο Προκόπης κ' ή Άσπασία μείναμε μόνοι.

Η «κυρά συμπεθέρα» κάθησε σ' ένα καναπέ κι' άναψε ένα τσιγάρο.

Ο Προκόπης πλησίασε κοντά της και τής είπε:

—Κυρά συμπεθέρα, έκανες τὰ παράπονά σου στο παιδί μου. Πρέπει να σου κάνω κι' εγὼ τὰ δικά μου.

Η κυρία Άσπασία τόν κύτταξε περιφρονητικά και του άπάντησε, με πολὺ-πολὺ τουπέ:

—Σας άκούω.

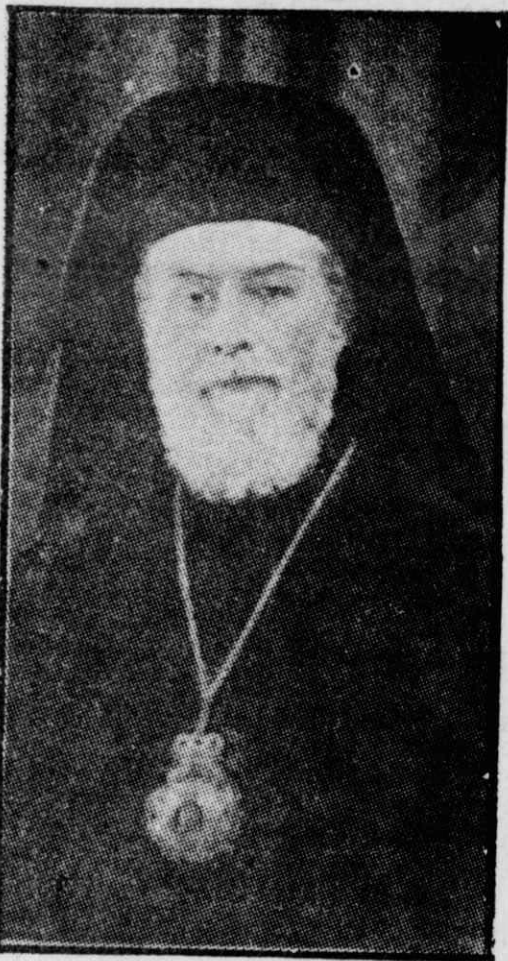
—Ξέρεις γιατί πρόκειται να σου μιλήσω.

—Όχι δυστυχῶς.

—Ξέρεις και παραξέρεις. Για τὸν λεγόμενο πρόκειται που εξακολουθεί να μπαινοβγαίνει και να στριφογυρίζει ἔδῶ μέσα. Κι' ὅμως μου είχες ύποσχεθῆ πῶς θα του μιλοῦσες και θα τουλέγες να κόψη. Και δέν του μίλησες. Ξέρεις τί κάνεις μ' αυτό τὸ πείσμα σου; Θά μ' αναγκάσης καμμιά ὦρα να τὸν άρπάξω και να τὸν βροντήξω κάτω σαν χταπόδι. Ναί, ναί... Μου άνάβουν τὰ αίματα, μόλις τὸν βλέπω... Άνακατεύουμαι... Θά τὸν δείρω, συμπεθέρα. Θά τὸν σπάσω στο ξύλο.

Είπα.

(Ακολουθεί)

ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΡΦΑΙ ΤΟΥ ΚΛΗ-
ΡΟΥ ΜΑΣ

Ο νεοεκλεγείς Πατριάρχης Άλεξανδρείας Νικόλαος, τέως μητροπολίτης Έρμουπόλεως. Ο νέος Πατριάρχης κατάγεται ἔξ Ίωαννίνων, έσπούδασε δέ εις τήν ἑκεί Ζωσιμαίαν Σχολήν και ἔπηρε κατόπιν δίπλωμα θεολογίας άπό τὸ Πανεπιστήμιον Άθηνῶν. Ο άναδειχθείς νέος Πατριάρχης, θεωρεῖται ἔκ τῶν ἑκλεκτοτέρων ιεραρχῶν τής Έκκλησίας μας, είνε κάτοχος τής γαλλικῆς, ιταλικῆς, άγγλικῆς και άραβικῆς, άντεπροσώπευσε δέ, μέχρι τούδε, τὸ Πατριαρχεῖον Άλεξανδρείας εις πλείστα ἑκκλησιαστικά συνέδρια, έν Εὐρώπη και άλλαχου. Πλὴν αὐτῶν ο νέος ιεράρχης ἔχει τιμηθῆ διά πολλῶν παρασήμων και είνε συγγραφεὺς αξιολόγων ἑκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων.